

יום אחד נתבשרנו על בוא אורח למושבה. האורח – הוولي
(מושל מחוז) הבירוטי.

לא ידוע לי מה הייתה מטרת הביקור וממי היו המארחים
אבל כניסה של האורח למושבה זכרה לי יפה.
שער כבود עם הכתובת השגורתית "ברוכים הבאים" הוקם
בכניסה למושבה. ואנחנו, התלמידים עם מוריינו עמדנו ב-
שתי שורות כסדרה חיה שנטשכה מביה"ס עד השער.
המורים והנערים חבושים תלבושים חדשים ומגוחצים שנקנו
לכבוד הארווע, בגדידה "העיר", וכולנו לבושים חג עם הור
פעת האורח ופמליתו פצחנו בשיר שחובר לכבודו (מן הסתם
ע"י אדון דושמן), הפותח ב"הבה נריע לאל מושיע / אותו
נהלה לו נטפללה..." ומסיים ב"עבד-אל-חמיד סולטנו מלך
טורכיה רב עלייה".

נסעו האורחים. ובחדור המורים נשאר "מגדל" של תרבר
שים מוכן ומאזמן לאורח הבא. (אם יבוא).

ו בְּבִית

ושוב אל טילות; כי אוטם אהנו תמיד ובנוסף לטילות
bih"s ולאלה שעם חביבינו הילדים, היו לנו גם טילות
משפחתיים.

בקץ בשעות בין הערבאים אהנו לטיל במרג' בין שדות
התירס היrok והגבוה והיינו מרחקים לכת בზורה היו
תרצה ואזרח, הקטנים שבחוורה, מתקשים בהליכה ומר-
דיעים: "לא יכולים ללכת". היו נתנים להם "סוסים"
מקני תירס ארוכים ועבים וهم – רוכבים על סוסיהם רצים
עד הבית ללא כל קושי.

אחד המקומות הנעים לטайл היה הכפר זירמייס.